δὲν μᾶς εἶνε καθόλου φιλικό...

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησε ὁ Περρό. 'Αφῆστε με νὰ ἐνεργήσω καὶ θὰ σᾶς σώσω.

— Γιὰ ποιὸ λόγο, Περρό; εἶπε πικρὰ ὁ κόμης. Τί νὰ τὴν κάνω τώρα τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία; 'Η Ἄρτεμις δὲν μ' ἀγαπᾶ πειά. 'Η Ἄρτεμις μ' ἀπεχθάνεται καὶ μὲ προδίδει...

— 'Αφῆστε τὴν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἐξοχώτατε, καὶ συλλογιστῆτε τὸ παιδί σας...

— Ἔχεις δίκηο, Περρό. Τὸν λησμόνησα πάρα πολὺ τὸν φτωχό μου Γαβριὴλ κι' ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ δικαίως. Γι' αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ σωθῶ, φίλε. Μὰ ἄκου: Ἂν ἡ ἀπόπειρά μας αὐτὴ ἀποτύχει, δὲν θέλω ν' ἀφήσω στὸ ὀρφανό μου γιὰ κληρονομία τὴ μαύρη μου μοῖρα. 'Ορκίσου μου λοιπόν, ὅτι σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ τάφος ἢ ἡ φυλακὴ θ' ἀνοίξουν γιὰ μένα κι' ἐσὺ ἐπιζήσεις, ὅτι ὁ Γαβριὴλ δὲν θὰ μάθη ποτέ, ἀπὸ σένα τοὐλάχιστον, πῶς ὁ πατέρας του ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὸν κόσμο. Ἂν μάθει τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό, θὰ προσπαθήση μιὰ μέρα νὰ μ' ἐκδικηθῆ ἢ νὰ μὲ σώση κι' αὐτὸ θὰ ἦνε ἡ καταστροφή του. Ἂς ζήσει τὸ παιδί μου εὐτυχισμένο, χωρὶς ἔννοια γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ πατέρα του. 'Ορκίσου μου, Περρό, αὐτὸ καὶ δὲν θὰ λυθῆς ἀπὸ τὸν ὅρκο σου, παρὰ μόνον ὅταν οἱ τρεῖς πρωταγωνισταὶ τῆς σκηνῆς ποὺ μοῦ διηγήθηκες πεθάνουν πρὶν ἀπὸ μένα, παίρνοντας τὸ μῖσος τους στὸν τάφο τους. Τότε μόνο ἂς προσπαθήση νὰ μὲ ξαναβρῆ. Μὰ ὥς τότε, ἂς ἀγνοεῖ τί ἀπόγινε ὁ πατέρας του. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, Περρό, μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι; Μονάχα ὑπ' αὐτὸ τὸν ὅρο συγκατατίθεμαι νὰ συμμετάσχω τώρα στὴν παράτολμη ἀπόπειρά σου γιὰ νὰ μ' ἀπελευθερώσης....

— 'Αφοῦ τὸ θέλετε, ἐξοχώτατε, σᾶς ὁρκίζομαι.

— Στὸ σταυρὸ τοῦ ξίφους σου, ὁρκίζεσαι, Περρό, ὅτι ὁ Γαβριὴλ δὲν θὰ μάθη ἀπὸ σένα τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μυστικό;

— 'Ορκίζομαι στὸ σταυρὸ τοῦ ξίφους μου, ἀπάντησε ὁ Περρό, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του.

— Εὐχαριστῶ, φίλε. Τώρα κάνε ὅ,τι θέλεις, πιστέ μου ὑπηρέτη. 'Εγκαταλείπομαι στὸ θάρρος σου καὶ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ...

— Ἔχετε πεποίθησι σὲ μένα, εἶπε ὁ Περρό. Θὰ ἰδῆτε!

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουρᾶς, φώναξε:

— Τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ αἰχμάλωτος, εἶνε ἱκανοποιητικά. Μπορεῖτε τώρα νὰ τὸν λύσετε καὶ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγη...

— Νὰ τὸν λύσουμε; Νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγη; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ ἀρχιφύλαξ.

— Ναί... Βέβαια... Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ βαρώνου Μονμορανσύ.

— 'Ο βαρῶνος Μονμορανσύ, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλαξ κουνώντας τὸ κεφάλι του, μᾶς διάταξε νὰ φυλάξουμε αὐτὸ τὸν αἰχμάλωτο, λέγοντάς μας πὼς εἴμαστε ὑπεύθυνοι μὲ τὴ ζωή μας γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Πῶς τώρα μᾶς διατάσσει νὰ τὸν ἀπελευθερώσουμε;

— Ὥστε ἀρνεῖσθε νὰ ὑπακούσετε στὴ διαταγή του; εἶπε ὁ Περρό, χωρὶς νὰ τὰ χάση.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ διστάζω. Ἂν μὲ διατάσσατε ἐκ μέρους τοῦ βαρώνου νὰ τὸν σκοτώσω ἢ νὰ τὸν ρίξω στὸ ποτάμι ἢ νὰ τὸν ὁδηγήσω στὴ Βαστίλλη, θὰ ὑπάκουα εὐχαρίστως. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀπελευθερώσω...

— Ἔστω, εἶπε ὁ Περρὸ σταθερά. 'Εγὼ σᾶς μεταβίβασα τὶς διαταγὲς ποὺ ἔλαβα. Πλένω τώρα τὰ χέρια μου... Θὰ δώσετε λόγο στὸν ἄρχοντα ντὲ Μονμορανσὺ γιὰ τὴν ἀνυπακοή σας. 'Εγὼ δὲν ἔχω πειὰ νὰ κάνω τίποτε ἐδῶ.... Καληνύχτα....

Καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα, κάνοντας πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγη.

— Ἔ, μιὰ στιγμή! ἔκανε ὁ ἀρχιφύλαξ. Πολὺ βιαστικὸς φαίνεστε! Ὥστε μὲ βεβαιώνετε πὼς εἶνε ἡ θέλησις τοῦ Μονμορανσὺ νὰ ἀπελευθερώσουμε τὸν αἰχμάλωτο; Εἶσαι βέβαιος πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ σ' ἔστειλε ἐδῶ, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ βαρῶνος;

— Διάβολε! ἔκανε ὁ Περρό. Ἂν δὲν ἦταν αὐτός, πῶς θὰ ἤξερα, ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ ἕνας αἰχμάλωτος;

— Τότε θὰ τὸν ἀπελευθερώσουμε, εἶπε ὁ ἀρχιφύλαξ, δυσαρεστημένος ποὺ τοῦ ξέφευγε ἡ λεία του. Πόσο εὔκολα, Θεέ μου, ἀλλάζουν ἰδέες αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἀφεντάδες.

('Ακολουθεῖ)

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

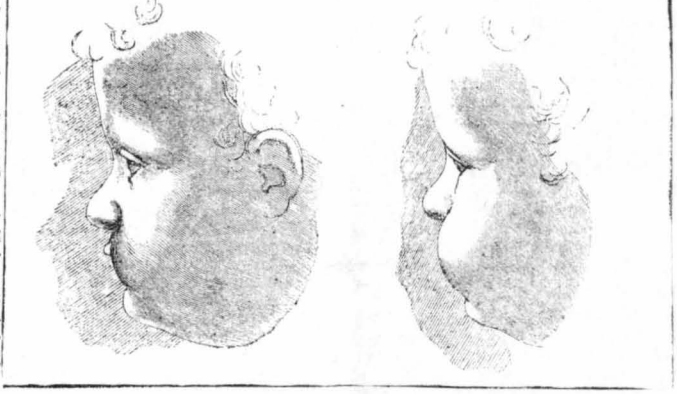

Δυὸ ἄγνωστα σκίτσα τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

('Από τὰ Εὐρωπαϊκὰ σατυρικὰ φύλλα)

Δυὸ φίλες συνομιλοῦν σ' ἕνα φλαμπὸ σαλόνι:

— Βλέπεις αὐτὸν τὸ νέο ποὺ κάθεται κοντὰ στὸ πιάνο; λέει ἡ μία.

— Τὸν βλέπω! ἀπαντᾶ ἡ ἄλλη.

— Μ' ἐζήτησε γιὰ γυναῖκα του. Πῶς σοῦ φαίνεται;

— Σ' ἀγαπᾶ;

— Μὲ λατρεύει!

— Τότε μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἠλίθιος!...

* * *

— Γιατὶ βγαίνεις στὸ μπαλκόνι, ὅταν τραγουδάει ἡ γυναῖκα σου;

— Δὲν θέλω νὰ νομίσουν οἱ γειτόνοι... πὼς τὴν δέρνω!...

* * *

Μεταξὺ φίλων:

— 'Εγώ, ποὺ λές, ἄρχισα τὸ στάδιό μου χωρὶς νἄχω κανένα ἄλλο κεφάλαιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα μου!

— Ἄρχισες δηλαδὴ μὲ τὸ... τίποτε!...

* * *

Στὴν ἐκδρομή:

— 'Ακόμα δὲν πέρασε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φύγαμε καὶ θέλεις νὰ ἐπιστρέψης;

— Ὅταν ἔφευγα, ἡ γυναῖκα μου μοῦ φάνηκε πολὺ χαρούμενη καὶ... αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ!...

* * *

'Ο ἀφηρημένος σύζυγος:

'Η σύζυγος.—Πηγαίνω στῆς κ. Ρ. νὰ τῆς ἀνταποδώσω τὴ βίζιτά της.

'Ο σύζυγος, (διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του).— Πῶς; Τὴν εἶχε ἀφήσει σπίτι μας;

* * *

Ἕνας ἔμπορος στὸν ὑπάλληλό του.—'Από αὔριο ἀπολύεσαι τῆς ὑπηρεσίας...

'Ο ὑπάλληλος.—Γιατί; Τί ἔκανα;

'Ο ἔμπορος.— 'Ακριβῶς γι' αὐτὸ ἀπολύεσαι. Γιατὶ δὲν... κάνεις τίποτα δῶ μέσα!...

* * *

Μεταξὺ δυὸ φιλενάδων:

— Ὤ! πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, νὰ τὸν κάμω δυστυχισμένο σ' ὅλη του τὴ ζωή...

— Γιατὶ τότε δὲν τὸν παντρεύεσαι;...

* * *

Στὸ δικαστήριο:

'Ο πρόεδρος.—Εἴπες, κατηγορούμενε, ὅτι ὅταν ἔκλεβες κανένα πορτοφόλι, εἶχες κάποια συγκίνησι, κάποιο φόβο. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

'Ο κατηγορούμενος.—Μάλιστα κύριε πρόεδρε. Εἶχα τὸ φόβο μήπως εἶνε.... ἄδειο!...

* * *

Μεταξὺ συζύγων ποὺ μόλις γύρισαν ἀπ' τὸν κινηματογράφο σπίτι τους:

— Ὤ! πόσο θἄθελα νἄμουνα ἀστήρ!... λέει ἡ σύζυγος.

'Ο σύζυγος, νομίζοντας πὼς ἡ γυναῖκα του μιλάει γιὰ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τῆς ἀπαντάει:

— Τί εὐτυχία θἄταν ἀλήθεια!...

'Η σύζυγος (ἀποροῦσα). — Γιατί;

'Ο σύζυγος.—Γιατὶ καὶ τὰ πλησιέστερα ἄστρα ἀπέχουν ἔντεκα ἑκατομμύρια ἑφτακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Γῆ!...

* * *

'Ο ἀφηρημένος δικηγόρος:

— Ἂς παραδεχθοῦμε ἔστω, κ. εἰσαγγελεῦ, ὅτι ὁ πελάτης μου σκότωσε τὴ γυναῖκα του. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ τῆς ἔκαμε τέτοιο πρᾶγμα!...

* * *

Μέσα στὸ βαγόνι:

'Η κυρία.—Μά, κύριε, ἀπαγορεύεται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ κάπνισμα ἐδῶ μέσα. Μὲ γεμίσατε καπνούς!...

'Ο κύριος (ποὺ εἶνε ἀπελπιστικὰ ρωμαντικός). — 'Ενόμισα, κυρία μου, ὅτι ἕνας ἄγγελος σὰν κι' ἐσᾶς, πρέπει νὰ βρίσκεται μέσα στὰ σύννεφα!...